

Arrest

nr. 53 607 van 22 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 24 augustus 2010 tot weigering van afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster en haar dochter dienden op 9 juli 2010 een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum kort verblijf.

1.2. De gemachtigde van de minister nam op 24 augustus 2010 een beslissing tot weigering van het visum, type C.

Dit is thans de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

** Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond*

** Betrokkene verklaart op familiebezoek te willen komen maar er werd echter geen bewijs van verwantschap voorgelegd.*

Het reisdoel wordt dus niet gestaafd.

** Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*

** Geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit.*

Heeft geen inkomsten – haar echtgenoot is wel handelaar, maar geen bewijzen van regelmatige en voldoende inkomsten.

Wil met haar bijna meerderjarige dochter naar België komen (zie ook aanvraag 239915)”

1.3. Ten aanzien van de dochter van verzoekster werd een gelijkaardige beslissing getroffen. Zij diende een afzonderlijk schorsings- en annulatieberoep in (RvV 60 455, arrest nr. 53 606 van 22 december 2010).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het artikel 32 van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de verordening 810/2009/EG).

Verzoekster betoogt als volgt:

“Overwegende dat artikel 32 stelt dat:

Weigering van een visum

1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd: a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

2. De afwijzende beslissing en de redenen voor de afwijzing van de aanvraag worden kenbaar gemaakt door middel van het standaardformulier van bijlage VI.

3. Aanvragers aan wie een visum is geweigerd, kunnen in beroep gaan. Het beroep wordt ingesteld tegen de lidstaat die de definitieve beslissing over de aanvraag heeft genomen. De nationale wetgeving van die lidstaat is op het beroep van toepassing. De lidstaten verstrekken de aanvragers informatie over de procedure in geval van een beroep, zoals gespecificeerd in bijlage VI.

4. In de in artikel 8, lid 2, bedoelde gevallen stelt het consulaat van de vertegenwoordigende lidstaat de aanvrager in kennis van de beslissing van de vertegenwoordigde lidstaat.

5. Informatie over geweigerde visa wordt in het VIS ingevoerd overeenkomstig artikel 12 van de VIS-verordening.

Overwegende dat in zijn motivering de verwerende partij de volgende commentaar geeft:

(...)

Overwegende dat punt per punt vertoogster laat gelden:

1. Wat betreft het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf:

Overwegende dat de verwerende partij perfect op de hoogte is van het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf daar waar vertoogster haar zoon en schoondochter wenst te bezoeken alsook haar kleinkinderen;

Overwegende dat vertoogster tot op datum van heden haar kleinkinderen nog niet heeft gezien;

Overwegende dat formeel wordt aangetoond dat de verwerende partij weet dat vertoogster louter op familiebezoek komt, waarover infra meer;

Overwegende dat de motivering van de verwerende partij faalt naar Recht;

2. Wat betreft het familiebezoek:

Overwegende dat zoals supra gesteld vertoogster slechts bezoek wenst te brengen aan haar zoon (B. H. S.) en haar schoondochter (G. K.) alsook haar drie kleinkinderen (S.), (T.) en (R.);

Overwegende dat een eenvoudig nazicht de graad van verwantschap aanduidt;

Overwegende dat het aangeven van het familiebezoek wel degelijk de basis is voor de aanvraag en het reisdoel derhalve wel degelijk wordt gestaafd;

Overwegende dat de argumentatie van de verwerende partij faalt naar Recht;

3. Wat betreft het voornemen het grondgebied te verlaten vóór het verstrijken van het visum:

Overwegende dat de motivering van de verwerende partij dat niet kan worden vastgesteld dat vertoogster het voornemen heeft het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum zou verlaten een louter hypothetische vraag is, slechts post factum kan worden beantwoord en in geen geval kan gelden als motivering om preventief een visum te weigeren:

Overwegende dat ook de motivering van de verwerende partij faalt naar Recht;

4. Wat betreft de garanties op terugkeer naar het land van verblijf:

Overwegende dat vertoogster laat gelden dat er wel degelijk voldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf aangezien haar echtgenoot handelaar is, zelfs om professionele redenen niet meekomt op familiebezoek en vertoogster op eerste verzoek het retourbiljet overlegt aan de verwerende partij;

Overwegende dat behoudens familiebezoek vertoogster geen enkel ander belang heeft in het Rijk derhalve haar terugkeer naar haar echtgenoot die haar overigens onderhoudt vaststaat en niet nuttig kan worden betwist;

Overwegende dat de argumentatie van de verwerende partij dan ook faalt naar Recht;

5. Wat betreft de eigen inkomsten:

Overwegende dat vertoogster zelf aangeeft niet te beschikken over eigen inkomsten, zij is huisvrouw en wordt onderhouden door haar echtgenoot die handelaar is en wel degelijk beschikking heeft over eigen voldoende inkomsten;

Overwegende dat het niet verboden is dat iemand die het statuut van huisvrouw heeft en geen beschikking heeft over eigen inkomsten een visumaanvraag indient om haar zoon, schoondochter en kleinkinderen te bezoeken;

Overwegende dat de bewijzen van regelmatige en voldoende inkomsten wel degelijk werden overgelegd bij de aanvraag tot visum wat ten volle moge blijken uit het feit dat het dossier volledig was, correct en voldoende gestoffeerd zodat het werd overgemaakt door de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking aan de verwerende partij om te beslissen;

Overwegende dat ook dit deel van de motivering van de verwerende partij faalt naar Recht;

Dat de beslissing werd genomen op louter subjectieve gronden zodat dit eerste middel ernstig is, zodat de bestreden beslissing op deze grond moet worden vernietigd;"

2.2. In haar repliekmemoirie herneemt verzoekster haar eerste middel zoals uiteengezet in haar inleidend verzoekschrift.

2.3. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoekster voert tevens een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt als volgt:

"Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn beslissingen met redenen moet omkleden;

Overwegende dat het bekomen van een visum een gunst is en geen recht maar dat de weigering van afgifte van een visum wel dient op afdoende wijze te worden gemotiveerd;

Overwegende dat uwe Raad duidelijk zal vaststellen dat vertoogster wel degelijk in aanmerking komt om een visum te bekomen binnen het kader van artikel 2 van de Wet van 15 december 1980 en kort te verblijven in het Rijk daar waar zij slechts bezoek wil brengen aan haar zoon, schoondochter en kleinkinderen en onbetwistbaar op het einde van haar verblijf op vrijwillige basis zal terugkeren naar Marokko teneinde haar echtgenoot te vervoegen;

Dat de verwerende partij zich hier duidelijk laat leiden door subjectieve argumenten zoals supra aangegeven, bovendien nooit de vraag heeft gesteld naar persoonlijke inkomsten, graden van verwantschap laat staan bewijzen over persoonlijke financiële draagkracht;

Overwegende dat een dergelijke motivering louter een persoonlijke evaluatie is van de behandelende ambtenaar volstrekt vreemd aan het administratief recht in het algemeen en de toepassing van de wet van 15 december 1980 in het bijzonder;

Overwegende dat vertoogster recht heeft op een visum conform artikel 2 van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat de motivering dan ook niet draagkrachtig is en op deze grond de vernietiging van de akte zich opdringt;

** * **

2. Tweede onderdeel: de beslissing is gemotiveerd in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid

Overwegende dat supra werd aangetoond dat de beslissing aangetast is door verregaande subjectiviteit en onzorgvuldigheid en derhalve in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel minstens in strijd met het redelijkheidsbeginsel:

Overwegende dat bovendien de motivering niet correct is;

Overwegende dat vertoogster eenvoudigweg wenst te worden toegelaten kort te verblijven in het Rijk bij haar zoon, schoondochter en kleinkinderen die op regelmatige wijze in het Rijk verblijven en hiertoe het recht heeft wat haar geboden wordt door de Wet van 15 december 1980;

Overwegende dat vertoogster dan ook het recht heeft op objectieve wijze haar dossier te zien behandeld en het recht heeft te worden toegelaten tot kort verblijf in het Rijk;

Dat de bestreden beslissing dan ook moet worden vernietigd;"

2.4. In haar repliekmemoirie herneemt verzoekster haar tweede middel zoals uiteengezet in haar inleidend verzoekschrift.

2.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.6. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.7. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

2.8. Voor wat betreft de inhoud van artikel 32 van de verordening 810/2009/EG wordt verwezen naar het betoog van verzoekster ter ondersteuning van het eerste middel waarin zij het voormelde artikel citeert.

2.9. Het eerste en tweede middel hangen nauw samen en worden derhalve samen behandeld. Dit blijkt uit het verzoekschrift van de verzoekende partij. Verzoeksters globaal betoog ter ondersteuning van het eerste en het tweede middel komt erop neer te stellen dat haar visum ten onrechte werd geweigerd conform artikel 32 van de verordening 810/2009/EG, waarbij ze elementen aanhaalt die moeten aantonen dat bij elk motief van de bestreden beslissing, naast de motiveringsplicht tevens de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel geschonden worden.

2.10. Het administratief dossier bevat naast een kopie van het verzoekschrift, enkel het visum beslissingsformulier, een *“ontvangstbevestiging (ACP) ontvangen van FOD BZ voor beslissing”* en een bericht verstuurd door Consubel-Casablanca op 9 juli 2010 waarin gegevens opgesomd worden die de zaak van verzoekster kenmerken en een negatief advies verstrekt wordt voor de afgifte van het visum. Het administratief dossier bevat geen stukken die de visumaanvraag van verzoekster ondersteunden. Waar verwerende partij in haar nota aangaande het eerste middel op een algemene wijze concludeert dat er in de bestreden beslissing geantwoord werd op alle door de verzoekende partij aangebrachte elementen en daardoor ook de marge van de appreciatiebevoegdheid gerespecteerd werd en dat een schending van de door verzoekster aangehaalde verordening 810/2009/EG niet aannemelijk wordt gemaakt, en aangaande het tweede middel op een algemene wijze de inhoud van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel citeert en vervolgens op een algemene wijze poneert dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing op onredelijke wijze tot stand is gekomen en evenmin aannemelijk maakt dat er een wanverhouding zou zijn tussen de motivering en het dispositief, dient de Raad op te merken dat deze stellingen geen steun vinden in het administratief dossier. Verzoekster mag niet het slachtoffer worden van de wijze waarop de verwerende partij meent zich van haar taak betreffende het neerleggen van een administratief dossier te mogen kwijten. De Raad acht de feiten die verzoekster aanbrengt ter ondersteuning van het tweede middel samen gelezen met de aangebrachte feiten ter ondersteuning van het eerste middel, die niet door enig stuk van het administratief dossier worden tegengesproken, als bewezen. Ter terechtzitting beperkt de verwerende partij zich tot de melding dat zij het aan de Dienst Vreemdelingenzaken zal meedelen dat het administratief dossier pover samengesteld is.

Beide middelen zijn gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 24 augustus 2010 tot weigering van afgifte van een visum wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA